

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 200 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Redactor: Ana Russe
Corectură: Issabela Cotelin
Coperta & grafică: Răzvan Aricescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PETRE, PETRUȚA

O altă ea / Petruța Petre. - București : Siono Editura, 2021

ISBN: 978-606-95156-4-8

821.135.1

Petruța Petre

O altă ea

roman

SIONO
EDITURA

București, 2021

Cuprins

Prolog	7
Capitolul 1	13
Capitolul 2	39
Capitolul 3	53
Capitolul 4	66
Capitolul 5	78
Capitolul 6	97
Capitolul 7	113
Capitolul 8	140
Capitolul 9	162
Capitolul 10	177
Capitolul 11	183
Capitolul 12	193
Capitolul 13	215
Capitolul 14	234
Capitolul 15	241
Capitolul 16	253
Capitolul 17	271
Capitolul 18	280
Capitolul 19	303
Aprecieri	308
Cuprins	311

Prolog

Vă întrebați cum a luat naștere această poveste?

De ce O altă ea...?

De ce? Întrebarea aceasta ne chinuie toată viața. De când începem să vorbim apare pe buzele noastre mai întâi ca o formulă magică, care ne ajută să descoperim lumea, apoi ca o cheie către dezlegarea mistereleor, iar uneori ca o obsesie: de ce?

De ce eu? De ce nu eu? De ce acum? De ce nu acum? De ce?

Mereu ne va urmări și mereu va fi luptă noastră: fie pentru a învăța mai multe, fie pentru a elucida mistere, fie pentru a scăpa de fantasma.

De ce O altă ea... se vrea a fi o luptă pentru o iubire târzie. Poate o ultimă șansă la redescoperire, la lăsarea în urmă a frustrărilor și la eliberarea sufletului de fantasmăle înșelătoare ale unor iubiri neîmplinite. Se vrea a fi tocmai renunțarea la întrebarea obsesivă și la acceptarea propriului destin. La renunțarea la trecut și la ancorarea în viitor. La curajul de-a accepta iubirea.

În societatea noastră, bărbatului îi este mult mai

ușor să se bucure de libertate de mișcare și de decizie. Femeia este încă umbrită. Nu spun asta pentru că aș fi vreo feministă. Lupt pentru echilibru și înțelegere, pledez pentru iubire și armonie în cuplu. Nimeni nu este superior nimănui.

De ce O altă ea... La un moment dat, am avut o discuție cu un tânăr, aflat în plină pregătire pentru examenul maturității, despre lumea arhaică și despre lumea contemporană, imediat a ripostat și mi-a spus:

– Nu pot să-mi imaginez așa ceva. Cum să trăiești fără internet? Toate iubirile se consumă acolo. Acolo întâlnești pe cei mai „mișto” oameni! E cel mai ușor mijloc de a-ți face o iubită și de-a o părăsi când ai găsit alta. Și în plus suferim mai puțin.

L-am privit uimită fără să înțeleg prea bine la ce se referă. Generația mea încă mai are rădăcini în ceea ce fost înainte, încă mai trăiește cât de puțin în lumea arhaică, tradițională. Încă mai respiră aroma unei scrisori de dragoste, emoția unei întâlniri sub clar de lună, vraja unei flori și toate micile gesturi pe care le implică o poveste de iubire. Chiar și lacrimile am învățat să ni le asumăm ca fiind parte din poveste.

Și am continuat...

– Știi, am încercat să-i spun, că pierzi foarte multe sentimente în lumea virtuală, când ai putea să le consumi în lumea reală. Să cunoști fete, să schimbi impresii, să mergi la întâlniri, la film, în parc. Să-ți ții iubita de mână, să simți cum îți bate inima.

– Nu pierd nimic. Eu cred că este exact invers,

câștig. Dacă mă plictisesc, apăs pe un buton și conversația a dispărut. Dacă nu-mi mai place persoana, apăs pe un buton și persoana a dispărut... simplu.

– Dar nu suferi?

– Nu am timp să sufăr, pentru că apar alte oportunități.

În urma acestei discuții, am înțeles de ce sunt la modă relațiile virtuale și de ce nu mai vedem tinerii pe străzi, ținându-se de mână, furișându-se și căutând puțină intimitate prin parcuri să-și fure săruturi, să-și răpească o îmbrățișare, o strângere de mână. Nu, ei preferă siguranța, fug de suferință; preferă singurătatea, fug de comuniune. E trist că încet, încet societatea se va robotiza atât de tare, încât oamenii nu se vor mai întâlni. Cine știe, poate numai pentru procreare! Dacă nu cumva se vor mulțumi și cu acest aspect tot în mediul virtual.

M-am gândit cum ar fi să trăiești o poveste de dragoste virtuală și una reală, simultan! Mi-am imaginat suferința și pasiunea. Trăind aceste sentimente duble, la un moment dat devii confuz și nu mai știi cum să reacționezi; nu mai știi care te împlinește mai mult și care te doare mai mult. Nu mai știi ce îți dorești și devii debusolat și gol. Încet, încet, îți pierzi identitatea. Mi-am propus ca în acest roman să îmbin farmecul scrisorilor cu cel al e-mailurilor, gesturile pline de romantism cu joaca de-a vânatul, iubirea sinceră cu iubirea pasageră. Astfel, personajele mele îmbină două lumi, două mentalități și, ce este mai important, ies învingă-

De ce O altă ea... se vrea a fi o lecție de viață. Lasă în urmă ceea ce te nemulțumește și acceptă-ți libertatea. Luptă pentru a te descoperi, eliberează-te de prejudecăți, alege iubirea! O altă ea nu este neapărat o alta dintr-un lung șir de femei în lista interminabilă a unui bărbat, ci este o nouă Ea, renăscută, redescoperită, matură și gata să-și ducă la final lupta, gata să ia cea mai importantă decizie a vieții – să facă primul pas către iubire.

Ați observat oare ce triști sunt uneori oamenii căsătoriți? Nu toți, dar procentul este îngrijorător. De ce oare? Sunt secați de energie și par ca niște condamnați la moarte. Căsătoria devine în timp o închisoare, te privează de libertate, de frumos, de comunicare. E prost înțeleasă și nu poți lupta permanent cu mentalitățile ancestrale.

Eu cred cu tărie c-ar trebui să fie un izvor de energie, ca atunci când te îndrăgostești și-ți ticăie inima tare-tare, o simți în stomac sau în alte părți ale corpului cum rățăcește și bubuie să-ți spargă pieptul. Așa mi-am imaginat mereu căsătoria și asta am valorificat în povestea mea. Eroina încearcă, încearcă, încearcă... dar îi este greu de una singură. Și ce-i mai grav, nu e destul.

Căsătoria este o călătorie în tandem, este comunicare, este sau se vrea a fi iubire. Atâta timp cât iubirea este hrănită cu povești și iluzii, totul este frumos și inima bate întruna. Te-ai rătăcit puțin de la drum și gata, nimic nu mai merge, s-a ruinat toată mașinăria. Ai lângă tine o grămadă de piese pe care

nu mai știi să le pui cap la cap. Vrei, încerci, lupți, dar cu toate astea nu reușești. Un moment ai impresia că ai reușit, dar începe iar să scârțâie tare și cade cu mai mult zgomot și se rupe în mai multe bucăți. Dezorientat, te consolezi cu ideea unei călătorii solitare. Apoi înveți să fii singur, să trăiești așa. Îți faci planuri, multe planuri, pentru că trebuie să umpli tot spațiul gol rămas, te cufunzi în muncă și te bucuri de iubirea altora.

Știți câtă energie emană iubirea? Grozav de multă! Ar face să lumineze întreaga planetă. Și da, iubirea altora aduce bucurie celor mai puțin norocoși. Iubiți-vă!

Cu drag,

Petruța Petre

Capitolul 1

Ce toamnă!

Ploaia tropăia pe acoperișurile caselor, frunzele își schimbau culoarea, deveneau ruginii, cădeau căutându-și locul în eternitate. Pentru mulți e doar un alt anotimp, anost poate, ce sugerează sfârșitul vieții în ciclul firesc al naturii, pentru ea însă era începutul vieții.

Cristina încerca din răputeri să se reinventeze, să devină o altă ea. Se mutase de două săptămâni într-o locuință nouă, o proprietate a mătușii sale, în care începea procesul de metamorfoză. Făcuse asta în absența soțului, dar încă nu găsea curajul să-i spună. Știa că este momentul să se despartă.

Mereu se simțea mică și nepregătită lângă el. Cine era ea? Ce voia de la viața ei? De ce nu reușea să ceară tot ce-și dorea și tot ceea ce-i era atât de aproape? Îl cunoștea prea bine pe Paul și știa până unde este capabil să meargă. În momentele lui de disperare, era în stare de orice. Încercase din răputeri să se elibereze de el și nu reușise. O singură vorbă, spusă de el, o făcea să înghețe, o

făcea să se răzgândească, să sufere, să se învinovățească.

Lucrau împreună de ceva timp, o cunoștea de câțiva ani și, fără să mai stea pe gânduri, a decis că e timpul să evadeze din cotidian, să se rupă de lume, să se reinventeze, să o ia de la zero într-o altă etapă a vieții. Se săturase să aștepte pașii ei mici, obosise de atâtea întoarceri în trecut. Era momentul pentru altceva. Deja cutia cu amintiri se umpluse, iar nopțile de singurătate deveniseră mult prea reci.

Făcuseră împreună câteva reportaje, lucrau bine în echipă, erau conștienți de asta și, totuși, nu îndrăzneau să pună punct unde era necesar, nu reușeau să șteargă trecutul complet și să viseze la viitor. Evitau să vorbească despre ei, dar fiecare știa ce simte celălalt. Ea îi interzisese asta și, la rândul lui, el își impusese același lucru. Continuau să rămână prizonieri în viețile lor. Căsnicia fiecăruia era mai mult o pedeapsă decât o binecuvântare. Nu vorbeau despre asta decât foarte rar, când erau copleșiți de povara prea grea a tăcerii, când erau prea tensionați, când simțeau că explodează după un război rece, când se temeau să se întoarcă acasă mai mult decât să rămână pe străzi. Se tachinau, glumeau sau se încurajau în cuvinte puține și în gesturi calde.

Tudor Zeta, cunoscutul fotograf al *Agenciei Meridian Photo*, cel care se afla în topurile internaționale de ani buni, se temea să ia o hotărâre.

El, care făcuse cele mai frumoase fotografii, el, care escaladase cele mai periculoase vârfuri, el, care fusese în locuri unde primejdia pândise la fiecare pas, acum se afla în situația de a-și lua viața în piept. Așteptase răbdător atâtea vreme, încât simțea acum că timpul a luat-o razna la propriu și el nu face decât să stea cu mâinile încrucișate și să aștepte un moment potrivit.

Care moment?

Deosebit de elegant, era invidiat și de femei, și de bărbați. Femeile îl doreau și nu-l puteau avea, iar bărbații nu-l înțelegeau. Părea atât de delicat și, totuși, era atât de puternic. Nu-i stătea nimic în cale atunci când își propunea să realizeze ceva. Și, culmea, totul îi ieșea perfect de fiecare dată.

Dar acum, teama că ea îi va respinge invitația l-a făcut să pună la cale un plan minuțios. Voia să pară că nu era mâna lui, ci a destinului, că acesta le mai oferise încă o șansă.

Dimineața aurie de toamnă nu prevestea nimic nou. Același drum, aceiași oameni, aceleași chipuri triste și obosite de trecerea anotimpurilor. Parcă aceleași frunze cădeau într-o indiferență dureroasă. Cristina tocmai intrase în biroul ei și imediat simți cum nările i-au fost invadate de un miros proaspăt, lemnos, pe care l-a recunoscut imediat. Era parfumul lui: *Azzaro Wanted*.

Nu era un parfum scump, dar, în contact cu pielea lui, devenea de-a dreptul prețios. L-a căutat cu privirea prin încăpere, însă numai mirosul plăcut amintea de prezența lui. Tudor nu era nicăieri. Atunci s-a

pierdut preț de câteva clipe, apoi s-a scuturat, vrând să alunge gândurile viclene care-i veneau nechemate, și s-a aplecat să deschidă calculatorul. Ochii i s-au lovit de un bilețel, lăsat strategic exact lângă aranjamentul floral la care ea nu voia în ruptul capului să renunțe. Firește că era tot de la el. Se conservase atât de bine pentru că îl păstra ca pe un dar de preț. Și chiar era. Nimeni nu înțelegea de ce. Și atunci ce rost ar fi avut să se apuce să explice? Nu. Era mai bine pentru toată lumea ca ea să-și păstreze echilibrul și luciditatea. Viața personală nu trebuia să se amestece cu cea profesională, asta își spunea mereu, deși acest motto îi adusesese numai suferință.

Emoționată, a luat biletul și l-a citit:

Cristina, oficial sau nu, vom petrece zece zile într-o cabană izolată în munți. Ai voie să-ți iei cu tine un singur aparat electronic și te sfătuiesc să fie practic și funcțional. Te aștept mâine la ora 8.00, la locul unde ne întâlnim mereu când plecăm pe teren. Restul sunt doar vorbe și nu contează acum.

Tu-dor

Semnătura lui inconfundabilă i-a crescut pulsul rapid și o durere cumplită de cap a făcut-o să se prăbușească în scaun. Nu era momentul să analizeze fraza, nu asta trebuia să facă. Avea la dispoziție douăzeci și patru de ore să-și facă bagajul și să fie cu el. Timpul acesta o îngrijora, voia să treacă mai repede. Nici măcar nu se gândea de ce să plece, nu era o alegere, era ceva firesc. Voia să simtă bucuria

evadării din realitate, își dorea doar puțină libertate. Pentru prima dată se gândea la această plecare ca la o eliberare și nicidecum ca la o constrângere, și, cu toate astea, era conștientă că va trebui să-i spună soțului.

Gândul acesta a împovărat-o într-o clipă. Se simțea sufocată și stresată. Căsnicia ei devenise o bombă cu ceas, gata să explodeze din secundă în secundă. Nu știa ce să-i spună soțului, nu găsea în ea nevoia de a-i mai spune ceva, nu găsea cuvintele potrivite. Știa că abia se întorsese dintr-o deplasare, că era vulnerabil de câte ori revenea acasă și se temea că va observa absența lucrurilor ei; căuta o explicație pentru tot. Și, cum nu reușea să găsească nimic, a renunțat, în ideea că va găsi ceva mai bun mai târziu, când emoțiile acestea se vor calma puțin.

Și-a oprit amalgamul de gânduri, a deschis o pagină nouă și s-a apucat de scris. Articolele ei țineau de mai bine de un an prima pagină a revistei. Era organizată și serioasă. Nu dezamăgise niciodată. Nu știa dacă ar fi trebuit să-și facă și o cerere de concediu, nu înțelesese din bilet scopul exact al călătoriei.

Odată articolul terminat, i l-a trimis redactorului, prin e-mail. Abia atunci a observat că primise un mesaj de la redactorul-șef:

După zece zile aștept să-mi prezinți materiale senzaționale de pe teren! Succes!

S-a bucurat un pic, pentru că bunul ei prieten nu o